

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. K. D.**, bývajúcej v K., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. I. Š., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom vo S. proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o **náhradu škody**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9 C 92/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. novembra 2009 sp.zn. 4 Co 76/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov (súd prvého stupňa) rozsudkom z 9. marca 2009 č.k. 9 C 92/07-223 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 165 969,60 EUR spolu s 9 %-ným úrokom z omeškania ročne. Žalobu vo zvyšku zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne v osobitnom rozhodnutí. Výrok o splnení povinnosti odôvodnil opodstatnenosťou časti žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobu v časti týkajúcej sa náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom odmietol z dôvodu premlčania práva.

Krajský súd v Prešove (odvolací súd) rozsudkom z 13. novembra 2009 sp.zn. 4 Co 76/2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti o zamietnutí žaloby o zaplatenie sumy 12 627,63 EUR a v ostatnej zamietajúcej časti a v časti, ktorou bolo žalobe vyhovené, ho zrušil a vec vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Potvrdenie rozhodnutia súdu prvého v časti o zamietnutí žaloby odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Tak ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že právo žalobkyne na náhradu

škody (náhradu nákladov obhajoby) sa podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. premlčalo za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie. V ostatných častiach zrušil odvolaním napadnutý rozsudok majúci za to, že súd prvého stupňa svojím postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom a že vec posúdil právne nesprávne tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého v jeho zamietajúcej časti, „ale len čo sa týka náhrady škody za trovy obhajoby vo výške 10 673 EUR (321 542,-- Sk) a za cestovné vo výške 1 466 EUR (44 178,-- Sk), teda spolu o zaplatenie sumy 12 139 EUR“ podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutej časti a rozsudok súdu prvého stupňa v dotknutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že súdy nižších stupňov nesprávne posúdili otázku premlčania podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb., namiesto správneho ustanovenia § 22 predmetného zákona. Uviedla, že súdy tým, že na danú vec namiesto trojročnej premlčacej doby nesprávne aplikovali ročnú premlčaciu dobu a s meritom veci sa už z tohto dôvodu nezaoberali, odňali jej možnosť konať pred súdom. Dodala, že hoci v napadnutej časti ide o potvrdzujúci rozsudok, dovolanie proti nemu podáva, pretože je toho názoru, že „v súdnej veci by mala existovať možnosť nápravy v rámci sústavy všeobecných súdov, čo by bolo v súlade s ústavou.“

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovolací súd s prihliadnutím na obsah dovolania žalobkyne, ktorá si je zrejme vedomá, že jej dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému zákon dovolanie bez ďalšieho nepripúšťa („Aj keď bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený, podávam dovolanie ...“), ale napriek tomu má však za to, že „v súdnej veci by mala existovať možnosť nápravy v rámci sústavy všeobecných súdov, čo by bolo v súlade

s ústavou,“ na tomto mieste považuje za potrebné stručne poznamenať, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním,“ ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád.

Dovolanie proti *každému* rozhodnutiu odvolacieho súdu, bez ohľadu na spôsob a formu rozhodnutia odvolacieho súdu, je prípustné iba vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v ustanoveniach § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom. Existenciu uvedených vád konania dovolací súd ale nezistil.

Činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených účastníkom konania) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy (v danom prípade § 23 zákona č. 58/1969 Zb.), na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná, sa označuje ako právne posudzovanie veci. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval). V zmysle ustálenej judikatúry ale nesprávnym právnym posúdením veci nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 43/2003). Z tohto dôvodu je právne posúdenie veci považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 102/2004, sp.zn. 2 Cdo 282/2006, sp.zn. 3 Cdo 174/2005 a sp.zn. 4 Cdo 165/2003).

Vzhľadom na uvedené dovolateľka nesprávne vyvodzuje vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. z toho, že súdy danú vec nesprávne na danú vec aplikovali ročnú premlčaciu dobu a preto sa s opodstatnenosťou jej žaloby o náhradu nákladov obhajoby už nezaoberali.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne proti ňou napadnutej časti rozsudku odvolacieho súdu nie je možné vyvodiť z ustanovení § 237 písm. a / až g/ O.s.p.

Dovolací súd potom skúmal, či dovolanie žalobkyne nie je prípustné podľa iných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich prípustnosť dovolania účastníka konania.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo taký rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolanie smeruje proti výroku rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z rozsudkov uvedených v označených zákonných ustanoveniach.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižšieho stupňa bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júla 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová